

„§ 6. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren i hvert enkelt tilfælde at udføre:

1. Våben af enhver art med undtagelse af jagtvåben,

2. ammunition med undtagelse af ammunition til jagtvåben,

3. materiel til land-, sø- eller luftkrig,

4. maskiner, instrumenter, apparater og andre produktionsmidler, der overvejende anvendes til fremstilling eller vedligeholdelse af våben, ammunition eller krigsmateriel, samt dele og tilbehør til sådanne produktionsmidler.

5. sprængstoffer, derunder krudt, samt råmateriale til fremstilling heraf.

*Stk. 2.* Justitsministeren kan udstede forbud mod, at der udføres våben og ammunition af nogen art.“

Bestemmelsen stammer fra § 7 i lov nr. 122 af 28. april 1934.

Det er da muligt, at den dengang ikke blot tilgodeså det radikale regeringspartis hystadeforlorne propaganda mod våbenhandel, men tillige havde en vis snusfornuft i sig under 1930ernes særlige forhold.

Nu om dage får produktudvikling, salgsarbejde og fabrikationstilrettelæggelse imidlertid helt utilfredsstillende kår, når eksportvirksomhederne er afhængige af skiftende justitsministres tilladelser i de enkelte tilfælde. Særlig grelt bliver det, fordi vedtagelsen af § 6's anvendelsesområde — i hvert tilfælde under nutidens teknologi og vidtfavnende

krigsførelsesformer — er meget uklart, se for eksempel § 6, stk. 1, nr. 3 og 4.

Det var nærliggende at overveje, om der for eksempel kun skulle gives frit løb for eksempel til andre NATO-lande, eller at loven på anden måde skulle nationalitetsbegrænse salgene. Taler herom er imidlertid skinhellig øjenblår. Som det internationale forretningsliv er organiseret nu om dage, har vi ingen sikkerhed for, hvor vore eksportvarer til syvende og sidst vil havne. Nationalitetsbegrænsninger vil derfor alene skabe retsusikkerhed for den enkelte og økonomisk tab for samfundet, fordi der måske bliver indblandet fremmede mellemhandlere, der skal have deres fede avancer.

Det reelle indhold af § 6 er derfor at give danske skibsværfter, maskinfabrikker og adskillige andre virksomheder et handicap i forhold til udenlandske konkurrenter oven i de mange andre folketings-skabte.

En ophævelse af § 6 har som rimelig konsekvens, at der enten ændres i § 1, eller at administrativ praksis i relation til § 1 liberaliseers, således at også de i § 1, stk. 1, nævnte våben m. v. frit kan tilvirkes, når det åbenbart sker til eksportformål. Der kan imidlertid i så henseende tænkes mange graduationer. Forslagsstillerne har ikke med forslaget fremsættelse ønsket at lægge sig fast på nogen bestemt af disse, idet hovedmålet nu må være at få § 6 ophævet, uanset hvor langt eller kort man derefter kan få folketingsflertallet med hensyn til § 1-problemerne.